

22:a söndagen efter trettandedagen

"Frälsningen"

1 Mos 45:4-8

1 Petr 4:12-19

Matt 23:37-24:2

Ps: 86, 641:7, 231, 390:5-8, 17

När höken kommer så reagerar hönsmamman instinktivt. Fort samlar hon sina kycklingar under sina vingar. Där får de skydd, det är så hönan räddar sina kycklingar undan faran. Men det förutsätter att kycklingarna själva *vill* bli räddade. Jag vet inte riktigt hur det går till då jag inte sett hönsens beteende i verkligheten men jag föreställer mig att hönan spänner ut sina vingar och lockar på sina kycklingar. Och sen får de själva springa in och gömma sig. Det skulle ju inte fungera att hönan sprang efter och försökte fösa in dem under vingarna medan hon sprang, då skulle höken få sig en enkel måltid. Och om någon enstaka kyckling vägrar komma, oavsett hur mycket hon ropar, ja då kan hönan inte göra mycket.

Det är den bilden vi får ha med oss när Jesus liknar sig själv vid en höna som vill rädda sina små. "Hur ofta har jag inte velat samla dina barn som hönan samlar sina kycklingar under vingarna". Jag tänker på psalmen *Bred dina vida vingar* i vår psalmbok som utgår från den här bilden.

Men så konstaterar Jesus "*men ni vill inte!*" I evangeliet talar Jesus till Jerusalems invånare, men nu talar han till oss idag. Vill du – eller vill du inte?

Att *Gud* vill står helt klart. Som sagt, jag har inte sett hur en höna samlar sina kycklingar i verkligheten men jag föreställer mig att den där hönan är väldigt, *väldigt* angelägen om att få sina kycklingar under vingarnas skydd. Och Gud vill att alla människor ska bli frälsta och komma till insikt om sanningen.

När det är sagt kan man ju undra varför inte fler har gjort detta – kommit till insikt om sanningen? Varför förstår inte fler sitt behov av frälsning och söker skydd under Guds vingar? Bilden i evangeliet är ju väldigt tydlig, en hök som svävar högt upp i luften och som ivrigt spanar efter byte. Och hönan som får syn på hökens siluett, agerar snabbt, och kycklingarna inser genast situationens allvar. Men för oss är det sällan lika tydligt – både när det gäller den *fara* vi befinner oss i och *hur* Gud hjälper oss. Och om Gud nu vill att vi söker honom, tror på honom och kommer till insikt om sanningen, varför är han inte tydligare?

Att Gud inte kan uppenbara sig *direkt* för oss är nog inte att förvåna. Ingen kan se Gud och leva som det står i bibeln. Gud måste kamouflera sig, dölja sig. Vi kan inte se Gud direkt men vi kan se *tecken och spår* av honom: i skapelsen, i våra samveten och i vår egen livshistoria kan vi se tecken på hur Gud har gripit in och styrt saker rätt. Men det är uppenbarligen inte *tillräckligt* tydligt för att *alla* ska bli övertygade.

Jag tror att ett nyckelord för att förstå det här är: *men ni ville inte!* Frälsningen förutsätter att vi människor själva söker honom, *att vi själva vill*. Jesus vill inte tvinga oss, han är inte hönan som springer efter och tvingar in kycklingarna under vingarna.

Och tänk dig då att det varit övertydligt och uppenbart att Gud finns och uppenbarat sig i Jesus, så tydligt att det inte funnits utrymme för tvivel. Lika tydlig som marken vi går på och luften vi andas.

Ja, då hade vi människor faktiskt *inte haft något val!* Vi går inte omkring och diskuterar om marken under vår fötter är att lita på eller inte. Under sådana omständigheter hade alla *tvingats* tro på Gud, ingen skulle då med berätt mod välja bort Gud eller säga att man inte vill ha med honom att göra. Inte samtidigt som man är fullt övertygad om att Gud är den som uppehåller en i varje andetag.

Men är inte det bra då? Nej, för det viktigaste är inte *att* vi tror på Gud utan *varför* vi tror på honom. Vilka motiv vi har, varför vi vill tillhöra honom. Han vill vinna våra hjärtan, han är friaren som friar till den han älskar, föräldern som vädjar till sina barn – eller hönan som samlar sina kycklingar. Ett barn kan trotsa sin förälder, en kvinna kan säga nej till ett frieri – just därför att föräldrar och friare inte är allsmäktiga.

Så Gud kan inte uppenbara sig som den allsmäktige, han måste vara precis *lagom* tydlig i sin uppenbarelse av sig själv. Tillräcklig tydlig för att det ska finnas anledning att söka honom men samtidigt så måste det också gå att resonera sig fram till att Gud *inte* finns. Det finns ju de som har kommit fram till att Gud nog inte finns, eller så är det kanske ingen fråga som de har borrhått djupare i – och som är tillfreds ändå. Och den möjligheten måste också finnas om tron på Gud ska vara ett fritt val. Till en allsmäktig Gud kan man bara säga nej, om man inte tror på hans existens.

Men tänkt dig en värld *helt* utan ledtrådar och tecken på Guds existens. I en sådan värld skulle ingen söka Gud, eftersom ingen skulle komma på tanken att söka det som man inte har en aning om. Att människor söker Gud visar att vi har en viss *förförståelse* om att han finns och vem han är. Gud har planterat in tecken på sin existens i världen och i oss själva, därför är det så många människor som anar att Guds finns och talar till dem.

Jesus vill samla oss som hönan samlar kycklingarna. Och vi måste själva vilja också. Vi kanske yrar omkring ett tag hit och dit innan vi hittar fram till vingarnas beskydd. Men när vi väl är där under hans vingars beskydd, då inser vi att hade han inte kallat oss, skulle vi aldrig kommit på tanken att söka honom eller kommit fram till Gud själv.